

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 325

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 5 decembrie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
570. — Decret privind conferirea Ordinului „Meritul Militar” unor ofițeri, maștri militari și subofițeri din Serviciul de Protecție și Pază.....	1	Decizia nr. 66 din 21 mai 1996	6-7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 59 din 14 mai 1996	2-4	Decizia nr. 124 din 22 octombrie 1996	8-9
Decizia nr. 116 din 8 octombrie 1996	4-6	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
★		1.281. — Hotărâre privind înființarea Societății Comerciale „Rofilm” — S.A.....	10-16
		1.323. — Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 642/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii	16

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Ordinului „Meritul Militar” unor ofițeri, maștri militari și subofițeri din Serviciul de Protecție și Pază

În temeiul art. 94 lit. a) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și al art. 32 alin. 2 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, având în vedere propunerile directorului Serviciului de Protecție și Pază,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se conferă Ordinul „Meritul Militar” clasa I pentru 25 de ani vechime în activitate și rezultate meritorii ofițerilor, maștrilor militari și subofițerilor prevăzuți în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se conferă Ordinul „Meritul Militar” clasa a II-a pentru 20 de ani vechime în activitate și rezultate meritorii ofițerilor, maștrilor militari și subofițerilor prevăzuți în anexa nr. 2.

Art. 3. — Se conferă Ordinul „Meritul Militar” clasa a III-a pentru 15 ani vechime în activitate și rezultate meritorii ofițerilor, maștrilor militari și subofițerilor prevăzuți în anexa nr. 3.

Art. 4. — Anexele 1-3*) fac parte integrantă din prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 21 noiembrie 1996.
Nr. 570.

*) Anexele nr. 1-3 se publică ulterior.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 59*)**

din 14 mai 1996

Victor Dan Zlătescu — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Ioan Deleanu — judecător
 Constantin Burada — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 decembrie 1995, Judecătoria Giurgiu, județul Giurgiu, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 61/1991, invocată de contravenientul Dumitriu Vasile. În sarcina contravenientului s-a reținut săvârșirea contravenției prevăzute în art. 2 lit. a) din Legea nr. 61/1991, pentru care, prin Procesul-verbal seria Z nr. 108.475 din 16 ianuarie 1995, încheiat de Poliția Municipiului Giurgiu, i-a s-a stabilit sancțiunea contravențională a amenzii în cuantum de 30.000 lei. Întrucât contravenientul n-a achitat amenda în termenul de 30 de zile prevăzut în art. 16 din Legea nr. 61/1991, Poliția Municipiului Giurgiu a sesizat Judecătoria Giurgiu în vederea transformării amenzii în închisoare contravențională. Cauza face obiectul Dosarului nr. 1.151/1995 al Judecătoriei Giurgiu, în fața căreia contravenientul a ridicat, în ședința din 8 decembrie 1995, excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 61/1991 în totalitatea sa, excepție care formează obiectul Dosarului nr. 21 C/1996 al Curții Constituționale.

Exprimându-și opinia, judecătoria „consideră neîntemeiată excepția ridicată de contravenient“.

Prin Încheierea din 3 noiembrie 1995 a Judecătoriei Giurgiu, județul Giurgiu, Curtea Constituțională a fost sesizată în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 61/1991, ridicată tot de contravenientul Dumitriu Vasile. În sarcina contravenientului s-a reținut săvârșirea contravenției prevăzute în art. 2 lit. a) din Legea nr. 61/1991, pentru care, prin Procesul-verbal seria A nr. 991.538 din 13 mai 1995, încheiat de Poliția Municipiului Giurgiu, i s-a stabilit sancțiunea contravențională a amenzii, în cuantum de 50.000 lei. Întrucât contravenientul nu și-a achitat nici această amendă în termenul de 30 de zile prevăzut în art. 16 din Legea nr. 61/1991, Poliția Municipiului Giurgiu a sesizat din nou Judecătoria Giurgiu, în vederea transformării amenzii în închisoare contravențională. Cauza face obiectul Dosarului nr. 3.643/1995 al Judecătoriei Giurgiu, în fața căreia contravenientul a ridicat, în ședința din 3 noiembrie 1995, excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 61/1991 în totalitatea sa, excepție care formează obiectul Dosarului nr. 22C/1996 al Curții Constituționale.

Exprimându-și opinia, judecătoria, de asemenea, „consideră neîntemeiată excepția ridicată de contravenient“.

În fine, prin Încheierea din 3 noiembrie 1995 a Judecătoriei Giurgiu, Curtea Constituțională a fost sesizată în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 61/1991, invocată de același contravenient în Dosarul nr. 3.245/1995. Obiectul acestui dosar îl formează plângerea formulată de contravenient împotriva Procesului-verbal seria A nr. 991.538 din 13 mai 1995, prin care i s-a constatat cea de-a doua contravenție. În ședința din 3 noiembrie 1995, contravenientul a ridicat din nou excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 61/1991, excepție care face obiectul Dosarului nr. 23C/1996 al Curții Constituționale.

Opinia exprimată de instanță este în același sens ca și în celelalte două dosare.

Întrucât toate cele trei excepții de neconstituționalitate se referă la Legea nr. 61/1991, pentru o mai bună administrare a justiției, urmează ca dosarele nr. 22C/1996 și nr. 23C/1996 să fie conexate la Dosarul nr. 21C/1996.

CURTEA,

având în vedere încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile Legii nr. 61/1991 raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate invocate, întrucât, chiar dacă dispozițiile legale contestate sunt anterioare Constituției, raporturile juridice stabilite pe baza lor sunt posterioare intrării în vigoare a acesteia.

Din încheierile de sesizare rezultă că în cele trei dosare ale Curții se ridică aceeași excepție de neconstituționalitate, aceea a Legii nr. 61/1991 „în totalitatea sa“ și de către același autor, contravenientul Dumitriu Vasile, care a săvârșit, la date diferite, de două ori contravenția prevăzută în art. 2 lit. a) din Legea nr. 61/1991 și sancționată, potrivit art. 3 lit. a) din aceeași lege, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 55 din 19 august 1994, aprobată prin Legea nr. 129 din 20 octombrie 1994, cu amendă contravențională de la 20.000 lei la 50.000 lei.

Se constată, de asemenea, că, în ambele situații, autorul excepției de neconstituționalitate a refuzat să achite amenda contravențională ce i-a fost stabilită, iar în fața instanței judecătorești, sesizată cu cererea de transformare a amenzii în închisoare contravențională, a invocat neconstituționalitatea Legii nr. 61/1991 în temeiul căreia a fost sancționat.

În susținerea excepției de neconstituționalitate, contravenientul a depus la dosarul cauzei un memoriu, în care, după ce solicită declararea ca neconstituțională a Legii nr. 61/1991 în totalitatea ei, deoarece lezează o serie de

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 116 din 8 octombrie 1996, publicată la pag. 4.

drepturi fundamentale ale omului prevăzute în Constituția României și în convenții internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului, se referă, concret, la două dispoziții ale legii contestate, și anume la cele cuprinse în art. 12 alin. 2 și în art. 17 alin. 1.

Cu privire la dispoziția art. 12 alin. 2 din Legea nr. 61/1991, care prevede că, la judecarea plângerii contravenientului împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției, „Agentul care a constatat contravenția sau organul din care acesta face parte nu se citează”, autorul excepției afirmă că această dispoziție „sintetizează gravele și multiplele încălcări ale Constituției României”. Se consideră că dispoziția în discuție contravine prevederilor art. 10 alin. (1) și (2) [(în realitate, autorul excepției a vrut să se refere probabil la art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție)], deoarece instituie un privilegiu pentru organul de poliție care, deși constată fapte în sarcina unor persoane, nu are obligația de a le dovedi în fața instanței, deci se încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii. Se mai afirmă că aceeași dispoziție legală contravine prevederilor art. 23 alin. (8) din Constituție, privitoare la prezumția de nevinovăție.

În ceea ce privește dispoziția cuprinsă în art. 12 alin. 2 din Legea nr. 61/1991, care prevedea că agentul care a constatat contravenția sau organul din care acesta face parte nu se citează, dispoziție criticată de autorul excepției ca neconstituțională, trebuie precizat că aceasta este în prezent abrogată implicit prin Ordonanța Guvernului nr. 12 din 14 ianuarie 1994 pentru modificarea și abrogarea unor dispoziții ale Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 25 ianuarie 1994. Potrivit dispoziției art. 31 alin. 1 din Legea nr. 32/1968, astfel modificată, împotriva actului de constatare a contravenției și de aplicare a amenzii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data comunicării acestuia, iar, în conformitate cu dispozițiile alin. 3 și 4 ale aceluiași articol, plângerea se soluționează de judecătoria în a cărei rază teritorială a fost săvârșită contravenția și are ca efect imediat suspendarea executării amenzii.

Prin aceeași Ordonanță a Guvernului nr. 12/1994 a fost modificat și art. 37 din Legea nr. 32/1968, în sensul că „Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei competente, care citează pe cel care a făcut plângerea, organul care a aplicat sancțiunea, precum și orice altă persoană în măsură să contribuie la rezolvarea justă a cauzei”.

De altfel, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 din Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, reținând că acestea au rămas fără obiect în raport cu modificările aduse textului respectiv prin Ordonanța Guvernului nr. 12 din 14 ianuarie 1994. În acest sens se citează deciziile nr. 8 din 24 ianuarie 1994 și nr. 42 din 4 mai 1994.

În fine, potrivit art. 38 din lege, astfel cum a fost modificat, „Judecătoria care soluționează plângerea, după ce constată că aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal și hotărăște asupra sancțiunii”.

Aceste dispoziții legale își găsesc aplicare și în cazul contravențiilor prevăzute de Legea nr. 61/1991, deoarece, conform dispozițiilor art. 18 din această lege, ea se completează cu dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor. Prin modificarea dispozițiilor acesteia din urmă au fost modificate implicit și dispozițiile corespunzătoare din Legea nr. 61/1991, iar prin aplicarea noilor dispoziții au fost înlăturate din cuprinsul ei toate prevederile care contraveneau Constituției.

Față de modificările aduse indirect Legii nr. 61/1991, ca urmare a modificării Legii nr. 32/1968, se constată că excepțiile de neconstituționalitate au rămas fără obiect.

În legătură cu neconstituționalitatea dispozițiilor art. 17 din lege, privitoare la contravențiile săvârșite de militari, considerate de autorul excepției discriminatorii, deoarece ar conveni prevederilor art. 16 din Constituție, nu pot face obiectul contenciosului constituțional, întrucât, în conformitate cu art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate poate să privească numai dispozițiile legale de care depinde judecarea cauzei.

Autorul excepției consideră că Judecătoria Giurgiu, cu ocazia soluționării plângerii formulate împotriva procesului-verbal de contravenție, ar fi încălcat mai multe dispoziții din lege, însă, potrivit practicii jurisdicționale constante a Curții, cenzurarea modului de aplicare și de interpretare a unor prevederi legale de către instanțele judecătorești excede competenței sale, controlul realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzute de lege.

Cu privire la excepția invocată, este de menționat că, așa cum s-a mai arătat, în sarcina lui Dumitriu Vasile s-a reținut săvârșirea contravenției prevăzute în art. 2 lit. a) din Legea nr. 61/1991, sancționată potrivit art. 3 lit. a) din aceeași lege, modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 55 din 19 august 1994, aprobată prin Legea nr. 129 din 20 decembrie 1994, cu amendă de la 20.000 lei la 50.000 lei.

În cazul neachitării amenzii în termenul legal, potrivit art. 16 alin. 6 din Legea nr. 61/1991, transformarea amenzii în închisoare contravențională se va face socotind o zi de închisoare pentru 300 lei, fără a putea depăși 6 luni închisoare contravențională.

Referitor la Ordonanța Guvernului nr. 55/1994, se reține că aceasta a mai făcut obiectul controlului Curții care, prin Decizia nr. 91 din 10 octombrie 1995, rămasă definitivă prin nerecurare, a constatat că prevederile art. 3 lit. b) raportate la art. 2 lit. s) din Legea nr. 61/1991, astfel cum au fost modificate prin ordonanță, sunt neconstituționale în măsura în care se aplică pentru transformarea amenzii neachitate în închisoare contravențională, urmând ca această transformare să se facă fără a se ține seama de coeficientul de majorare a limitelor amenzii contravenționale conform Ordonanței Guvernului nr. 55/1994.

În conformitate cu prevederile art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor. Rezultă deci că, în caz de admitere a excepției, decizia Curții produce efectele sus-menționate și, drept consecință, textul apreciat ca neconstituțional nu mai poate fi aplicat.

Este adevărat că, în speță, s-a solicitat transformarea amenzilor de 30.000 lei și, respectiv, de 50.000 lei, aplicate

lui Dumitriu Vasile pentru săvârșirea contravenției prevăzute în art. 2 lit. a) din Legea nr. 61/1991. Această împrejurare nu poate justifica însă o altă soluție decât aceea pronunțată prin Decizia Curții Constituționale nr. 91/1995, deoarece criteriul de transformare a amenzii neachitate în închisoare contravențională este cel stabilit de art. 16 alin.

6 din Legea nr. 61/1991, indiferent de contravenția săvârșită. Ca atare, considerentele reținute în decizia sus-menționată subzistă și în cauza de față.

În consecință, excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 61/1991 urmează a fi respinse ca vădit nefondate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 24 alin. (2) și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate:

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Conexarea dosarelor nr. 22C/1996 și nr. 23C/1996 la Dosarul nr. 21C/1996.

2. Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 61/1991, invocate de Dumitriu Vasile în dosarele nr. 1.151/1995, nr. 3.643/1995 și nr. 3.245/1995 ale Judecătorei Giurgiu.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 14 mai 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 116 din 8 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Dumitriu Vasile împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 59 din 14 mai 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 1 octombrie 1996, fiind consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 octombrie 1996.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 59 din 14 mai 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 61 din 27 septembrie 1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, invocate de Dumitriu Vasile în dosarele nr. 1.151/1995, nr. 3.643/1995 și nr. 3.245/1995 ale Judecătorei Giurgiu.

Pentru a pronunța această soluție, s-a reținut că autorul excepției, deși solicită declararea ca neconstituțională a Legii nr. 61/1991 în totalitatea ei, considerând că lezează o serie de drepturi fundamentale ale omului prevăzute în Constituția României și în convenții internaționale privind drepturile omului, se referă, concret, la prevederile art. 12 alin. 2 și ale art. 17 alin. 1 din lege. Cu privire la dispozițiile art. 12 alin. 2, s-a constatat că acestea au fost abrogate implicit prin Ordonanța Guvernului nr. 12/1994, astfel încât excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect. Referitor la prevederile art. 17 alin. 1 din Legea nr. 61/1991, care reglementează contravențiile săvârșite de militari, considerate ca fiind discriminatorii, deoarece ar contraveni art. 16 din Constituție, prin decizia recurată s-a reținut că acestea nu pot face obiectul excepției de față care, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, poate privi numai dispozițiile legale de care depinde judecarea cauzei; or, autorul excepției nu are calitatea de militar și nici nu i-au fost aplicate prevederile art. 17 sus-menționate.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 59 din 14 mai 1996, prin recursul declarat, autorul excepției invocă, în esență, următoarele motive:

— Judecătoria Giurgiu nu i-a comunicat încheierile de sesizare a Curții Constituționale, iar opinia exprimată de judecătoria, în sensul că excepțiile sunt neîntemeiate, este nemotivată;

— soluționarea celor trei dosare de către Curtea Constituțională s-a făcut fără citare și în lipsa sa;

— Curtea Constituțională nu a luat în seamă obiecțiile formulate de el în cuprinsul proceselor-verbale de constatare a contravențiilor, în sensul nevinovăției sale;

— prin decizia recurată, Curtea confirmă ca fiind legală și constituțională urmărirea penală a recurentului „prin transformarea amenzii în închisoare înainte de rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești și trecerea celor 30 de zile legale“, prevăzute în art. 16 din Legea nr. 61/1991;

— în mod greșit s-a reținut că prin Ordonanța Guvernului nr. 12 din 14 ianuarie 1994 au fost abrogate implicit dispozițiile art. 12 alin. 2 din Legea nr. 61/1991.

Întrucât soluționarea excepției s-a făcut în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților, după declararea recursului s-au solicitat puncte de vedere, conform art. 24 alin. (3) din aceeași lege, celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că Legea nr. 61/1991 nu conține dispoziții contrare prevederilor Constituției. În esență, se arată că dispozițiile art. 8–17 din lege reglementează aspecte strict procedurale referitoare la modul și la condițiile în care contravenientul poate face plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de stabilire a amenzii, precum și aspecte referitoare la transformarea în închisoare contravențională a amenzii neachitate, probleme ce nu au nimic comun cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, prin care se consfințește principiul că „cetățenii sunt egali în fața legii“. În consecință, se consideră că excepția este vădit nefondată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, precum și prevederile ce fac obiectul excepțiilor, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Prima critică, potrivit căreia Judecătoria Giurgiu nu a comunicat recurentului încheierile de sesizare a Curții Constituționale, iar opinia instanței nu este motivată, nu poate fi primită, deoarece, pe de o parte, aceste „motive“ nu se referă la soluția adoptată prin decizia recurată, iar pe de altă parte, în conformitate cu art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, încheierea trebuie motivată numai în cazul în care excepția a fost ridicată din oficiu de către instanță.

Critica privind soluționarea excepțiilor fără citarea recurentului și în lipsa sa nu poate fi, de asemenea, acceptată, deoarece completul de judecată a procedat conform dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Procedura prevăzută de acest text urmărește numai soluționarea, în primă instanță, a excepțiilor vădit nefondate, în care scop legea a instituit două garanții esențiale: adoptarea deciziei cu unanimitatea voturilor judecătorilor care

alcătuiesc completul de judecată, la propunerea judecătorului-raportor, ceea ce evidențiază caracterul de excepție și restrictiv al acestei proceduri față de aceea de drept comun privind soluționarea excepției în ședință publică; dreptul părții de a ataca decizia cu recurs, care se soluționează în ședință publică și cu citarea părților. În acest sens este și practica jurisdicțională a Curții Constituționale, astfel cum rezultă din Decizia nr. 97 din 24 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996, și din Decizia nr. 77 din 25 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 27 iulie 1996.

Este neîntemeiat și motivul de recurs potrivit căruia completul de fond nu a luat în considerare obiecțiile formulate de către autorul excepției, în cuprinsul proceselor-verbale de constatare a contravenției, în sensul nevinovăției sale. Fiind o problemă de aplicare a legii, aceasta excede atribuțiilor Curții Constituționale care, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, hotărăște numai în drept asupra constituționalității unei legi sau ordonanțe, iar nu și cu privire la modul de interpretare și de aplicare a dispozițiilor legale, chestiuni ce sunt de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Această soluție este consacrată de jurisprudența Curții, așa cum rezultă din Decizia nr. 73 din 5 iulie 1994, definitivă prin Decizia nr. 123 din 16 noiembrie 1994, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 25 ianuarie 1995, și din Decizia nr. 104 din 2 noiembrie 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 86 din 3 octombrie 1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 252 din 3 noiembrie 1995.

Critica făcută de recurent în sensul că, prin decizia pronunțată, Curtea ar fi confirmat „urmărirea sa penală prin transformarea de către judecătoria a amenzii în închisoare, înainte de rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești“, urmează a fi, de asemenea, respinsă, deoarece Curtea s-a pronunțat numai cu privire la excepția de neconstituționalitate a unor texte din Legea nr. 61/1991, iar nu asupra legalității constatării contravenției, aplicării amenzii și transformării amenzii neachitate în închisoare contravențională, astfel cum se susține de către recurent.

Ultimul motiv de recurs, prin care se apreciază că în mod greșit completul de fond a reținut că dispozițiile art. 12 alin. 2 din Legea nr. 61/1991 sunt în prezent abrogate, implicit, prin Ordonanța Guvernului nr. 12 din 14 ianuarie 1994 pentru modificarea și abrogarea unor dispoziții ale Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, este și el neîntemeiat. În considerentele deciziei recurate s-a reținut că, potrivit art. 12 alin. 2 din Legea nr. 61/1991, agentul care a constatat contravenția sau organul din care acesta face parte nu se citează. De asemenea, s-a mai constatat că art. 31 alin. 1 din Legea nr. 32/1968, astfel cum a fost modificat, prevede că împotriva actului de constatare a contravenției și de aplicare a amenzii se poate face plângere în termen de 15 zile, iar în conformitate cu art. 37 din aceeași lege, plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimit de îndată judecătoriei

competente, care citează pe cel care a făcut plângerea, organul care a aplicat sancțiunea, precum și orice altă persoană în măsură să contribuie la rezolvarea justă a cauzei. Întrucât, potrivit art. 18 din Legea nr. 61/1991, aceasta se completează cu dispozițiile Legii nr. 32/1968, prin decizia criticată s-a reținut în mod întemeiat că excepțiile privind

dispozițiile art. 12 alin. 2 din Legea nr. 61/1991, în urma modificărilor aduse Legii nr. 32/1968, au rămas fără obiect. De altfel, soluția adoptată de completul de fond este de natură să dea satisfacție deplină autorului excepției, iar modificarea ei nu prezintă interes pentru acesta.

Având în vedere considerentele expuse, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Dumitriu Vasile împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 59 din 14 mai 1996. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 8 octombrie 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 66*) din 21 mai 1996

Antonie Iorgovan — președinte
Costică Bulai — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, art. 22 și art. 78 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, invocată de Societatea Comercială „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava în Dosarul nr. 3.227/1995 al Tribunalului Arad.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 15 mai 1996, în prezența autoarei excepției, Societatea Comercială „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava, a Camerei de Comerț și Industrie a Județului Arad și în lipsa Baroului de avocați Arad, legal citat, așa cum s-a consemnat în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 21 mai, dată la care a adoptat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 august 1995, Tribunalul Arad a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, art. 22 și art. 78 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea

profesiei de avocat, invocată de Societatea Comercială „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava în Dosarul nr. 3.227/1995.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 5 și 22 din Legea nr. 51/1995 sunt neconstituționale, întrucât prin ele se încalcă dreptul la apărare al cetățenilor, care se văd nevoiți să apeleze numai la serviciile juriștilor înscrși în barourile de avocați, neputând apela la restul juriștilor — consilieri juridici —, care nu sunt înscrși în barouri și care ar putea presta asistență juridică.

De asemenea, se susține că sunt neconstituționale și dispozițiile art. 78 din lege, potrivit cărora persoanele fizice și juridice care au fost autorizate în baza altor legi să acorde consultanță juridică își încetează această activitate la data intrării în vigoare a acestei legi.

Sunt invocate dispozițiile art. 15 alin. (2), ale art. 37, 39, 41, 51 și 54 din Constituție, care ar fi fost încălcate prin Legea nr. 51/1995, consacrandu-se astfel, după opinia autoarei excepției, ideea anulării diplomei de licențiat în drept.

Tribunalul Arad și-a exprimat opinia în sensul că excepția nu este întemeiată.

În vederea soluționării excepției au fost solicitate, în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și ale Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se susține că excepția este nefondată, deoarece, referitor la art. 5 din Legea

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 124 din 22 octombrie 1996, publicată la pag. 8.

nr. 51/1995, care reglementează modalitățile organizatorice în cadrul cărora se poate exercita profesia de avocat, Curtea Constituțională s-a pronunțat pe calea controlului preventiv, apreciind că textul este constituțional.

Cu privire la art. 22 din lege se apreciază, de asemenea, că textul este constituțional, el reprezentând o garanție a dreptului la apărare, ca și, de altfel, art. 78 din aceeași lege, cetățenii urmând a se adresa, pentru apărarea intereselor lor legitime, doar celor cărora, prin lege, li s-a recunoscut statutul juridic de avocat.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză, concluziile reclamantei și ale procurorului, precum și dispozițiile art. 5, art. 22 și art. 78 din Legea nr. 51/1995 raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 45 din 2 mai 1995 cu privire la constituționalitatea unor prevederi din Legea pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 12 mai 1995, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile din Legea pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat sunt constituționale.

Prin decizie s-a reținut că textul art. 5 din lege nu mai prevede ca modalitate organizatorică birourile de asistență juridică cu caracter asociativ și deci nu poate fi cenzurat sub aspectul constituționalității, deoarece Curtea nu poate soluționa obiecții de omisiune, ci numai pe cele referitoare la dispozițiile adoptate. Prin excepția formulată se repune în discuție tocmai conținutul art. 5, evidențiindu-se omisiunea reglementării funcționării unor societăți comerciale de tipul Societății Comerciale „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava, constituite din juriști care nu sunt membri ai barourilor de avocați.

Critica privește, așadar, o omisiune care, pentru motivele arătate în Decizia Curții Constituționale nr. 45 din 2 mai 1995, nu poate fi primită, iar potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, această decizie are caracter obligatoriu.

Având în vedere toate aceste considerente, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, art. 22 și art. 78 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, invocată de Societatea Comercială „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava în Dosarul nr. 3.227/1995 al Tribunalului Arad.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 21 mai 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Antonie Iorgovan

În esență, Legea nr. 51/1995 este criticată, deoarece lipsește de dreptul de a practica avocatura pe juriștii care nu sunt membri ai barourilor de avocați. Această critică nu este însă întemeiată, deoarece nici un considerent privind libertatea individuală, implicit cea de asociere, nu poate fi reținut pentru înlăturarea art. 1 alin. 2 din lege, care dispune că profesia de avocat se exercită numai de către membrii barourilor. De altfel, în art. 49 alin. (1) din Constituție se prevede că exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns prin lege, dacă aceasta se impune, între altele, pentru apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor. Tocmai de aceea, garantând dreptul la apărare, Constituția prevede în art. 24 alin. (2) că în timpul procesului părțile au dreptul la asistența unui avocat, înțelegând prin aceasta o persoană care are calitatea de avocat, dobândită în condițiile prevăzute prin lege. Aceasta este o puternică garanție care previne desfășurarea unor activități de asistență juridică de către persoane necalificate și care scapă controlului profesional al barourilor de avocați.

În această lumină, incriminarea faptelor de exercitare nelegală a profesiei de avocat prevăzută în art. 22 din Legea nr. 51/1995 nu este decât consecința logică a reglementării legale.

De asemenea, nu se poate reține că textele invocate ca neconstituționale ar încălca dreptul la libera asociere, prevăzut în art. 37 alin. (1) din Constituție. Astfel, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 2/1993, „dreptul la asociere se poate exercita numai cu respectarea legii și nu împotriva ei”.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 78 din Legea nr. 51/1995, care prevăd că persoanele fizice și juridice care au fost autorizate în baza altor legi și decrete să acorde consultanță juridică își încetează activitatea, ar avea un caracter retroactiv, contravenind astfel dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, nu poate fi, de asemenea, primită. Noua lege dispune doar pentru viitor, iar activitatea desfășurată de aceste persoane, până la apariția legii, a fost legală și nu este afectată cu nimic prin noul text.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 124

din 22 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Societatea Comercială „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava, str. Ștefan cel Mare nr. 20, județul Suceava, împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 66 din 21 mai 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 15 octombrie 1996, în prezența procurorului și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea Constituțională a amânat pronunțarea pentru data de 22 octombrie 1996.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 66 din 21 mai 1996 Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, art. 22 și art. 78 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, invocată de Societatea Comercială „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava în Dosarul nr. 3.227/1995 al Tribunalului Arad.

În considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 66/1996 s-au reținut, în principal, următoarele:

— prin Decizia nr. 45 din 21 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 12 mai 1995, pronunțată, în cadrul controlului privind constituționalitatea unor prevederi din Legea nr. 51/1995, înainte de promulgare, Curtea a statuat că prevederile art. 5 din această lege sunt constituționale. În motivarea acestei decizii se arată că textul de lege respectiv nu a mai reținut ca modalitate organizatorică birourile de asistență juridică cu caracter asociativ, iar Curtea nu poate soluționa obiecții privind omisiuni ale legiuitorului, ci numai pe cele referitoare la dispozițiile legale adoptate;

— prevederile art. 22 din Legea nr. 51/1995 nu sunt contrare normei constituționale atât timp cât, potrivit art. 24 alin. (2) din Constituție, în timpul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, în condițiile prevăzute de lege, astfel încât incriminarea faptelor de exercitare nelegală a profesiei de avocat, stabilită în art. 22, nu este decât consecința logică a reglementării legale;

— dispozițiile art. 78 din Legea nr. 51/1995, potrivit cărora persoanele fizice și juridice care au fost autorizate în baza altor legi și decrete să acorde consultanță juridică își încetează activitatea, sunt constituționale, iar activitatea desfășurată de aceste persoane, până la apariția legii, a fost legală și nu a fost afectată cu nimic prin noul text.

Prin recursul declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 66 din 21 mai 1996, recurenta, Societatea Comercială „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava a

solicitat să se constate nulitatea absolută a deciziei, să admită recursul formulat și, pe cale de consecință, excepția de neconstituționalitate invocată, pentru următoarele motive:

— decizia este nelegală, fiind emisă cu încălcarea „formelor de procedură” prevăzute în art. 105 din Codul de procedură civilă, în sensul că domnii judecători Antonie Iorgovan, Costică Bulai și Victor Dan Zlătescu ar fi trebuit să se abțină de la judecarea acestei „cauze”, întrucât au făcut parte din completul de judecată care a pronunțat Decizia nr. 45 din 2 mai 1995, fiind deci „recuzabili și incompatibili”;

— decizia recurată este netemeinică, deoarece Curtea Constituțională nu a analizat și excepția invocată cu privire la art. 1, art. 3 și art. 14 din Legea nr. 51/1995, reținând spre judecare doar excepțiile cu privire la art. 5, art. 22 și art. 78;

— Curtea a reținut greșit că „avocații jurisconșulți” nu sunt membri ai barourilor de avocați, întrucât în temeiul art. 13 din Decretul nr. 143/1955, coroborat cu prevederile Decretului nr. 281/1954 și ale Legii nr. 51/1995, aceștia sunt membri „prin efectul legii” ai barourilor de avocați. Invocarea art. 49 din Constituție, în ideea restrângerii „drepturilor profesionale” ale acestei categorii de avocați, este o adăugare la lege, care are drept consecință că decizia pronunțată a încălcat prevederile art. 304 pct. 6 din Codul de procedură civilă, instanța acordând mai mult decât s-a cerut;

— de asemenea, recurentul consideră că prin decizia recurată s-a apreciat greșit că „avocații jurisconșulți” sunt persoane necalificate și scapă controlului profesional al baroului de avocați.

În concluzie, se susține că Legea nr. 51/1995 este o lege neaplicabilă și menținerea ei în vigoare, fără amendamentele invocate prin excepțiile de neconstituționalitate, creează pericolul pentru jurisconșulți de a deveni infractori.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, prevederile din Legea nr. 51/1995 invocate ca fiind neconstituționale, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Primul motiv de recurs, potrivit căruia Decizia Curții Constituționale nr. 66 din 21 mai 1996 este lovită de nulitate, întrucât judecătorii care au pronunțat această decizie au făcut parte din completul care a pronunțat Decizia Curții Constituționale nr. 45 din 2 mai 1995, „fiind incompatibili și recuzabili în judecarea acestei cauze”, este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Potrivit art. 16 din Legea nr. 47/1992, procedura jurisdicțională prevăzută de această lege se completează cu regulile procedurii civile în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale. Prevederile art. 24 din Codul de procedură civilă, care consacră incompatibilitatea judecătorilor, nu se aplică în cauza de față, deoarece judecătorii Curții Constituționale nu se

găsesc în nici una dintre situațiile prevăzute de text, care, astfel cum constant s-a decis în doctrină și în jurisprudență, sunt de strictă interpretare.

Referitor la cererea de recuzare a judecătorilor care au pronunțat Decizia nr. 66/1996, aceasta nu este admisibilă. Potrivit art. 27 pct. 7 din Codul de procedură civilă, judecătorul poate fi recuzat „dacă și-a spus părerea cu privire la pricina ce se judecă”. În aplicarea acestui text, judecătorul poate fi recuzat numai dacă într-o anumită pricină și-a spus părerea înainte de a se ajunge la deliberare în acea pricină. Nu constituie deci, sub acest aspect, motiv de recuzare împrejurarea că judecătorul sau judecătoria și-au exprimat părerea într-o altă cauză, cu același obiect.

Cel de-al doilea motiv de recurs, potrivit căruia Curtea Constituțională nu a analizat toate excepțiile invocate, reținând spre judecare doar excepțiile cu privire la art. 5, art. 22 și art. 78 din Legea nr. 51/1995, este, de asemenea, neîntemeiat și urmează a fi respins pentru considerentele ce urmează.

În ședința de judecată, așa cum rezultă din încheierea pronunțată la data de 15 mai 1996, au făcut obiectul dezbaterilor prevederile art. 5, art. 22 și art. 78 din Legea nr. 51/1995, cu al căror control Curtea a fost sesizată prin Încheierea din 9 august 1995, pronunțată de Tribunalul Arad.

Prin concluziile scrise, depuse de recurent după dezbaterile cauzei în ședință publică, acesta a mai invocat, cu încălcarea dispozițiilor art. 132 alin. 1 și ale art. 134 din Codul de procedură civilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 3 și art. 14 din Legea nr. 51/1995. Decizia recurată nu a analizat constituționalitatea acelor prevederi, întrucât nu au făcut obiectul sesizării și nu au fost invocate în cursul dezbaterilor, ci după încheierea lor. De asemenea, potrivit practicii Curții Constituționale, așa cum rezultă din Decizia nr. 71 din 5 iulie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 15 septembrie 1994, din Decizia nr. 97 din 24 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996, și din Decizia nr. 77 din 25 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 26 iulie 1996, o excepție de neconstituționalitate nu poate fi ridicată direct în fața Curții. Această soluție se întemeiază pe faptul că, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra excepțiilor cu care este sesizată

prin încheierea instanței de judecată pronunțată în acest scop. Orice demers al Curții Constituționale, dincolo de limitele sesizării, ar avea drept consecință încălcarea prevederilor constituționale și ale legii organice a Curții, potrivit căroră, în cadrul controlului *a posteriori* al legii pe calea excepției de neconstituționalitate, Curtea nu se poate sesiza din oficiu.

Nici critica potrivit căreia Curtea a greșit reținând că „avocații jurisconsulți” nu sunt membri ai barourilor de avocați, invocând în decizie art. 49 din Constituție, în ideea restrângerii „drepturilor profesionale” ale acestei categorii de avocați, nu poate fi primită.

Decizia nr. 66/1996 a examinat dispozițiile din Legea nr. 51/1995, care vizau problema dacă societățile comerciale de tipul Societății Comerciale „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava, constituite din juriști care nu sunt membri ai barourilor de avocați, pot exercita profesia de avocat. Dispozițiile art. 78 din Legea nr. 51/1995 prevăd că persoanele fizice și juridice care au fost autorizate în baza altor legi să acorde consultații juridice își încetează activitatea. Prin lege nu se încalcă dispozițiile art. 37 din Constituție privind dreptul de asociere, întrucât acest drept se exercită numai cu respectarea legii și nu împotriva ei, așa cum s-a pronunțat, de altfel, Curtea Constituțională prin Decizia nr. 2 din 13 ianuarie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 februarie 1993.

Prin art. 5 din lege sunt reglementate forme asociative, constituite numai de avocați, nu și de jurisconsulți sau de alți juriști care nu sunt înscriși în baroul de avocați, potrivit legii. Or, așa cum s-a arătat, Curtea a statuat asupra caracterului constituțional al acestui articol. De aceea, invocarea în acest context, în decizia recurată, a prevederilor art. 49 din Constituție nu este de natură să constituie o adăugare la lege.

În legătură cu ultimul motiv de recurs, potrivit căruia se susține că prin decizia atacată Curtea ar fi reținut că „avocații jurisconsulți” sunt persoane necalificate și scapă controlului profesional al baroului de avocați, afirmația este inexactă, întrucât Decizia nr. 66/1996 s-a referit la exercitarea nelegală a profesiei de avocat de către persoane necalificate, fapt incriminat în art. 22 din Legea nr. 51/1995.

Având în vedere considerentele expuse, văzând și prevederile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Societatea Comercială „Veritas Nova” — S.R.L. Suceava împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 66 din 21 mai 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 22 octombrie 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind înființarea Societății Comerciale „Rofilm” — S.A.****Guvernul României hotărăște :**

Art. 1. — Se înființează Societatea Comercială „Rofilm” — S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Cinerom”, care își încetează activitatea.

Art. 2. — Societatea Comercială „Rofilm” — S.A. este persoană juridică română, cu sediul în București, bd Mihail Kogălniceanu nr. 65, sectorul 5, funcționând ca societate comercială pe acțiuni cu capital integral de stat.

Obiectul de activitate și capitalul social sunt prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 3. — Societatea Comercială „Rofilm” — S.A. funcționează în conformitate cu prevederile legii și ale propriului statut prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 4. — Capitalul social al Societății Comerciale „Rofilm” — S.A. este în sumă de 4.730.975 mii lei, reprezentând patrimoniul preluat de la Regia Autonomă

„Cinerom”, înscris în bilanțul contabil încheiat la 30 iunie 1996.

Societatea Comercială „Rofilm” — S.A. va prelua activul și pasivul de la Regia Autonomă „Cinerom” din bilanțul încheiat la 30 iunie 1996, pe bază de protocol de predare-preluare.

Art. 5. — Personalul Regiei Autonome „Cinerom” va fi preluat de Societatea Comercială „Rofilm” — S.A. și se consideră transferat.

Art. 6. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă prevederile Hotărârii Guvernului nr. 530/1991, referitoare la Regia Autonomă „Cinerom”.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

Vicepreședintele Centrului Național
al Cinematografiei,
Decebal Mitulescu

București, 22 noiembrie 1996.
Nr. 1.281.

ANEXA Nr. 1

Societatea Comercială „Rofilm” — S.A.

Denumirea societății comerciale	Forma juridică	Sediul (localitatea, județul)	Obiectul de activitate	Capitalul social	Unitatea care se reorganizează
				Patrimoniul net Mijloace fixe Mijloace circulante (mii lei)	
1	2	3	4	5	6
Societatea Comercială „Rofilm” — S.A.	Societate comercială pe acțiuni	București, bd Mihail Kogălniceanu nr. 65, sectorul 5	1. Creația și producția de filme și seriale de televiziune de orice gen, pe peliculă și pe bandă magnetică, destinate rețelei cinematografice, televiziunii, rețelei video și multimedia.	<u>4.730.975</u> <u>4.899.793</u> <u>4.614.306</u> 285.487	Regia Autonomă „Cinerom” București

1	2	3	4	5	6
---	---	---	---	---	---

2. Executări de lucrări și servicii cinematografice pentru creația și producția de filme de orice gen, pentru beneficiari din țară și din străinătate, constând în producerea, conservarea și închirierea de costume, recuzită, mobilier, spații, aparatură de filmare, aparatură de iluminare, mijloace de transport, grupuri electrogene, mijloace de transport tehnologice, multiplicare și comercializare videocasete, lucrări foto și efecte speciale.
 3. Prelucrarea peliculei cinematografice și a materialelor primare pentru beneficiari din țară și din străinătate, inclusiv copia standard și executarea de copii de tiraj.
 4. Activități de import-export pentru îndeplinirea obiectului de activitate, cât și pentru alte activități.
 5. Producție și servicii auxiliare de orice gen pentru diverși beneficiari din afara domeniului cinematografic.
 6. Alte activități industriale, de aprovizionare tehnico-materială, de învățământ, social-culturale; activități de cercetare științifică și tehnologică în domeniul realizării filmelor și prelucrării peliculei.
 7. Exploatarea filmelor în cinematografe sau a oricăror alte înregistrări audio-video și activitate promoțională și de publicitate.
 8. Activități de instruire, școlarizare și atestare pentru profesiile specifice cinematografiei.
 9. Activități de editare și de tipărire, cu caracter cinematografic, precum și promoționale și de publicitate.
-

STATUTUL
Societății Comerciale „Rofilm“ — S.A.

CAPITOLUL I

Denumirea, forma juridică, sediul, durata

ARTICOLUL 1

Denumirea societății comerciale

Denumirea societății este Societatea Comercială „Rofilm“ — S.A.

În toate actele, facturile, publicațiile și orice alte acte emanând de la societatea comercială, denumirea acesteia va fi precedată sau urmată de cuvintele „societate pe acțiuni“ sau de inițialele „S.A.“, de capitalul social și de numărul de înmatriculare la Registrul comerțului.

ARTICOLUL 2

Forma juridică a societății comerciale

Societatea Comercială „Rofilm“ — S.A. este persoană juridică română, având forma juridică de societate pe acțiuni. Aceasta își desfășoară activitatea în conformitate cu legile române și cu prezentul statut.

ARTICOLUL 3

Sediul societății comerciale

Sediul societății comerciale este în România, municipiul București, bd Mihail Kogălniceanu nr. 65, sectorul 5.

Sediul societății comerciale poate fi schimbat în altă localitate din România pe baza hotărârii adoptate de adunarea generală a acționarilor, potrivit legii.

Societatea Comercială „Rofilm“ — S.A. poate avea sucursale, filiale, reprezentanțe, agenții, situate în alte localități din țară și din străinătate, cu sau fără personalitate juridică.

ARTICOLUL 4

Durata societății comerciale

Durata societății comerciale este nelimitată, cu începere de la data înmatriculării la Registrul comerțului.

CAPITOLUL II

Obiectul de activitate

ARTICOLUL 5

Obiectul de activitate al societății comerciale este:

a) creația și producția de filme și de seriale de televiziune de orice gen, pe peliculă sau pe bandă magnetică, destinate rețelei cinematografice, televiziunii, rețelei video și multimedia;

b) executări de lucrări și servicii cinematografice pentru creația și producția de filme de orice gen, pentru beneficiari din țară și din străinătate, constând în producerea, conservarea și închirierea de costume, recuzită, mobilier, spații, aparatură de filmare, aparatură de iluminare, mijloace de transport, grupuri electrogene, mijloace de transport tehnologice, multiplicare și comercializare videocasete, lucrări foto și efecte speciale;

c) prelucrarea peliculei cinematografice și a materialelor primare pentru beneficiari din țară și din străinătate, inclusiv copia standard și executarea de copii de tiraj;

d) activități de import-export pentru îndeplinirea obiectului de activitate, cât și pentru alte activități;

e) producție și servicii auxiliare de orice gen pentru diverși beneficiari din afara domeniului cinematografic;

f) alte activități industriale, de aprovizionare tehnico-materială, de învățământ, social-culturale; activități de cercetare științifică și tehnologică în domeniul realizării filmelor și prelucrării peliculei;

g) exploatarea filmelor în cinematografe sau a oricăror alte înregistrări audio-video și activitate promoțională și de publicitate;

h) activități de instruire, școlarizare și atestare pentru profesiile specifice cinematografiei;

i) activități de editare și de tipărire, cu caracter cinematografic, precum și promoționale și de publicitate.

CAPITOLUL III

Capitalul social, acțiunile

ARTICOLUL 6

Capitalul social

Capitalul social al societății comerciale este în valoare de 4.730.975 mii lei și reprezintă contravaloarea patrimoniului preluat de la Regia Autonomă „Cinerom“.

Capitalul social inițial este împărțit în 189.239 acțiuni nominative în valoare nominală de 25.000 lei fiecare și este în întregime subscris de statul român, în calitate de acționar unic.

Capitalul social inițial este deținut integral de statul român, ca acționar unic, până la transmiterea acțiunilor din proprietatea statului către terțe persoane fizice și/sau juridice române și/sau străine, în condițiile legii.

ARTICOLUL 7

Acțiunile

Acțiunile nominative ale societății comerciale vor cuprinde toate elementele prevăzute de lege.

Acțiunile vor purta timbrul sec al societății comerciale și semnătura a doi administratori.

Evidența acțiunilor se va ține într-un registru numerotat, sigilat și parafat de președintele consiliului de administrație, care se păstrează la sediul societății comerciale, sub îngrijirea secretarului consiliului de administrație.

ARTICOLUL 8

Drepturi și obligații decurgând din acțiuni

Fiecare acțiune subscrisă și vărsată de acționari conferă acestora dreptul la un vot în adunarea generală a acționarilor, dreptul de a alege și de a fi aleși în organele de conducere, dreptul de a participa la distribuirea profitului, conform prevederilor prezentului statut și dispozițiilor legale, precum și alte drepturi prevăzute de prezentul statut și de reglementările legale aplicabile.

Deținerea acțiunii certifică adeziunea, de drept, la statut.

Drepturile și obligațiile legate de acțiuni urmează acțiunile în cazul trecerii lor în proprietatea altor persoane.

Obligațiile societății comerciale sunt garantate cu capitalul social al acesteia, iar acționarii răspund în limita valorii acțiunilor pe care le dețin.

Patrimoniul societății comerciale nu poate fi grevat de datorii sau de alte obligații personale ale acționarilor. Un creditor al unui acționar poate formula pretenții asupra părții din profitul societății comerciale, ce i se va repartiza

de către adunarea generală a acționarilor, sau cotei-părți convenite acestuia la lichidarea societății comerciale, efectuată în condițiile legii și ale prezentului statut.

ARTICOLUL 9

Reducerea sau mărirea capitalului social

Capitalul social poate fi redus sau mărit pe baza hotărârii adunării generale a acționarilor, în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

ARTICOLUL 10

Cesiunea acțiunilor

Acțiunile sunt indivizibile cu privire la societatea comercială, care nu recunoaște decât un proprietar pentru fiecare acțiune. Cesiunea parțială sau totală a acțiunilor între acționari sau terți poate fi efectuată în condițiile și cu procedura prevăzute de lege.

ARTICOLUL 11

Pierderea acțiunilor

În cazul pierderii unor acțiuni, proprietarul va trebui să anunțe consiliul de administrație și să facă public faptul prin presă. După 6 luni va putea să obțină un duplicat al acțiunilor pierdute.

CAPITOLUL IV

Adunarea generală a acționarilor

ARTICOLUL 12

Atribuții

Adunarea generală a acționarilor este organul de conducere al societății comerciale, care decide asupra activității acesteia și asigură politica ei economică și comercială.

Adunările generale ale acționarilor sunt ordinare și extraordinare și au următoarele atribuții principale:

a) aprobă structura organizatorică a societății comerciale și numărul de posturi, precum și normativul de constituire a compartimentelor funcționale și de producție;

b) aleg pe membrii consiliului de administrație și ai comisiei de cenzori, inclusiv pe cenzorii supleanți, le stabilesc remunerarea, îi descarcă de activitate și îi revocă;

c) aleg pe directorul general, îl descarcă de activitate și îl revocă; directorul general este și președintele consiliului de administrație;

d) stabilesc salarizarea personalului angajat, în funcție de studii și de munca efectiv prestată, cu respectarea limitei minime de salarizare prevăzute de lege;

e) aprobă bugetul de venituri și cheltuieli și, după caz, programul de activitate pe exercițiul financiar următor;

f) examinează, aprobă sau modifică bilanțul contabil și contul de profit și pierderi după analizarea rapoartelor consiliului de administrație și al comisiei de cenzori; aprobă repartizarea profitului conform legii;

g) hotărăsc cu privire la contractarea de împrumuturi bancare pe termen lung, inclusiv a celor externe; stabilesc competențele și nivelul de contractare a împrumuturilor bancare curente, a creditelor comerciale și a garanțiilor;

h) hotărăsc cu privire la înființarea și la desființarea de sucursale, filiale, agenții;

i) hotărăsc cu privire la mărirea sau la reducerea capitalului social, la modificarea numărului de acțiuni sau a valorii nominale a acestora, precum și la cesiunea acțiunilor;

j) hotărăsc cu privire la adoptarea sau la modificarea statutului, precum și la transformarea formei juridice a societății comerciale;

k) hotărăsc cu privire la fuziunea, divizarea, dizolvarea și lichidarea societății comerciale;

l) analizează rapoartele consiliului de administrație privind stadiul și perspectivele societății comerciale, cu referire la profit și dividende, poziția pe piața internă și internațională, nivelul tehnic, calitatea, forța de muncă, protecția mediului, relațiile cu clienții;

m) hotărăsc cu privire la acționarea în justiție a membrilor consiliului de administrație, a directorului general și a cenzorilor, pentru pagubele pricinuite societății comerciale;

n) hotărăsc cu privire la orice alte probleme privind societatea comercială.

Atribuțiile adunărilor generale ordinare și extraordinare ale acționarilor se diferențiază potrivit legii.

ARTICOLUL 13

Convocarea adunării generale a acționarilor

Adunarea generală a acționarilor se convoacă de către președintele consiliului de administrație sau de către vicepreședinte, pe baza împuternicirii date de președinte.

Adunările generale ordinare ale acționarilor au loc cel puțin o dată pe an, la două luni de la încheierea exercițiului financiar, pentru examinarea bilanțului și a contului de profit și pierderi pe anul precedent și pentru stabilirea programului de activitate și a bugetului pe anul în curs.

Adunările generale extraordinare ale acționarilor se convoacă la cererea acționarilor reprezentând cel puțin o treime din capitalul social, la cererea comisiei de cenzori, precum și în cazul în care capitalul social s-a diminuat cu mai mult de 10% timp de 2 ani consecutivi, cu excepția primilor 2 ani de la înființarea societății comerciale.

Adunarea generală a acționarilor va fi convocată de administrator, ori de câte ori va fi nevoie, în conformitate cu dispozițiile din statut, cu cel puțin 15 zile înainte de data stabilă.

Convocarea va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și într-unul dintre ziarele de largă circulație din localitatea în care se află sediul societății comerciale sau din cea mai apropiată localitate.

Convocarea va cuprinde locul și data ținerii adunării generale, precum și ordinea de zi, cu menționarea explicită a tuturor problemelor care vor face obiectul dezbaterilor acesteia.

Când în ordinea de zi figurează propuneri pentru modificarea statutului, convocarea va trebui să cuprindă textul integral al propunerilor.

Adunarea generală a acționarilor se întrunește la sediul societății comerciale sau în alt loc indicat în convocare.

ARTICOLUL 14

Organizarea adunării generale a acționarilor

Adunarea generală ordinară a acționarilor este constituită valabil și poate lua hotărâri, dacă la prima convocare acționarii prezenți sau reprezentați dețin cel puțin două treimi din capitalul social, iar la a doua convocare, dacă aceștia dețin cel puțin jumătate din capitalul social.

Adunarea generală extraordinară a acționarilor este constituită valabil și poate lua hotărâri, dacă la prima convocare acționarii prezenți sau reprezentați dețin cel puțin trei pătrimi din capitalul social, iar la a doua convocare, dacă aceștia dețin cel puțin jumătate din capitalul social.

Adunarea generală a acționarilor este prezidată de președintele consiliului de administrație, iar în lipsa acestuia, de către vicepreședinte.

Președintele consiliului de administrație desemnează un secretar care să verifice lista de prezență a acționarilor și să întocmească procesul-verbal al adunării.

Procesul-verbal al adunării generale se va ține într-un registru sigilat și parafat.

Procesul-verbal va fi semnat de persoana care a prezidat ședința și de secretarul care l-a întocmit.

La ședințele ordinare și extraordinare ale adunării generale a acționarilor, în care se dezbate probleme privitoare la raporturile de muncă cu personalul societății comerciale, pot fi invitați și reprezentanții salariaților.

ARTICOLUL 15

Exercitarea dreptului de vot în adunarea generală a acționarilor

Hotărârile adunărilor generale ale acționarilor se iau prin vot deschis.

Acționarii votează, de regulă, prin ridicarea mâinii.

La propunerea persoanei care prezidează sau a unui grup de acționari prezenți sau reprezentați ce dețin cel puțin o pătrime din capitalul social, se va putea decide ca votul să fie secret.

Votul secret este obligatoriu pentru alegerea membrilor consiliului de administrație și a cenzorilor, pentru revocarea acestora și pentru luarea hotărârilor referitoare la răspunderea administratorilor.

Hotărârile adunării generale a acționarilor sunt obligatorii chiar și pentru acționarii absenți sau nereprezentați.

ARTICOLUL 16

Interesele capitalului de stat vor fi reprezentate de doi împuterniciți mandatați de Ministerul Finanțelor și de un împuternicit mandatat de Centrul Național al Cinematografiei.

CAPITOLUL V

Consiliul de administrație

ARTICOLUL 17

Organizare

Societatea comercială este administrată de către consiliul de administrație, compus din 3—7 administratori aleși de adunarea generală a acționarilor pe o perioadă de 4 ani, cu posibilitatea de a fi realeși pe noi perioade de 4 ani, care pot avea calitatea de acționari.

Când se creează un loc vacant în consiliul de administrație, adunarea generală a acționarilor alege un nou administrator pentru completarea locului vacant. Durata pentru care este ales noul administrator pentru a ocupa locul vacant va fi egală cu perioada care a rămas până la expirarea mandatului predecesorului său.

Consiliul de administrație este condus de un președinte.

Componenta consiliului de administrație se stabilește de adunarea generală a acționarilor.

La prima ședință, consiliul de administrație alege, dintre membrii săi, un președinte și un vicepreședinte.

Consiliul de administrație se întrunește la sediul societății comerciale ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui sau a unei treimi din numărul membrilor săi.

El este prezidat de președinte, iar în lipsa acestuia, de către vicepreședinte. Președintele numește un secretar fie dintre membrii consiliului, fie din afara acestuia.

Pentru valabilitatea deciziilor este necesară prezența a cel puțin jumătate din numărul membrilor consiliului de administrație și deciziile se iau cu majoritatea absolută a membrilor prezenți.

Dezbaterile consiliului de administrație au loc, conform ordinii de zi stabilite pe baza proiectului comunicat de președinte, cu cel puțin 15 zile înainte. Acestea se consemnează în procesul-verbal al ședinței, care se scrie într-un registru sigilat și parafat de președintele consiliului de administrație.

Procesul-verbal se semnează de persoana care a prezidat ședința și de secretar. Consiliul de administrație poate delega unuia sau mai multor membri ai săi unele împuterniciri pe probleme limitate și poate recurge la experți pentru studierea anumitor probleme. În relațiile cu terții, societatea comercială este reprezentată de către președintele consiliului de administrație pe baza și în limitele împuternicirilor date de adunarea generală a acționarilor sau, în lipsa lui, de către vicepreședinte.

Cel care reprezintă societatea comercială semnează actele care o angajează față de terți. Membrii consiliului de administrație vor putea exercita orice act care este legat de administrarea societății comerciale în interesul acesteia, în limita drepturilor care li se conferă.

Președintele consiliului de administrație este obligat să pună la dispoziția acționarilor și comisiei de cenzori, la cererea acestora, toate documentele societății comerciale.

Membrii consiliului de administrație răspund individual sau solidar, după caz, față de societatea comercială pentru prejudiciile rezultate din infracțiuni sau abateri de la dispozițiile legale, pentru abaterile de la statut sau pentru greșeli în administrarea societății comerciale. În astfel de situații, ei vor putea fi revocați prin hotărârea adunării generale a acționarilor.

Sunt incompatibile cu calitatea de membru în consiliul de administrație persoanele care, potrivit Legii nr. 31/1990, nu pot fi fondatori, precum și cele care, personal, rudele sau afinii lor până la gradul al doilea inclusiv sunt, în același timp, patroni sau asociați la societăți comerciale cu capital privat, cu același profil sau cu care sunt în relații comerciale directe.

Nu pot fi directori ai societății comerciale persoanele care, potrivit Legii nr. 31/1990, nu pot fi fondatori sau administratori.

ARTICOLUL 18

Atribuțiile consiliului de administrație

Consiliul de administrație are, în principal, următoarele atribuții:

- a) angajează și concediază personalul și stabilește drepturile și obligațiile acestuia;
- b) stabilește îndatoririle și responsabilitățile personalului societății comerciale pe compartimente;
- c) aprobă operațiunile de încasări și plăți, potrivit competențelor acordate;
- d) aprobă operațiunile de cumpărare și de vânzare de bunuri, potrivit competențelor acordate;
- e) aprobă încheierea de contracte de închiriere (luarea sau darea cu chirie);
- f) stabilește tactica și strategia de marketing;
- g) aprobă încheierea sau rezilierea contractelor, potrivit competențelor acordate;
- h) supune, anual, aprobării adunării generale a acționarilor, în termen de 60 de zile de la încheierea exercițiului financiar, raportul cu privire la activitatea societății comerciale, bilanțul contabil și contul de profit și pierderi pe anul precedent, precum și proiectul de program de activitate și proiectul de buget al societății comerciale pe anul în curs;
- i) rezolvă orice alte probleme stabilite de adunarea generală a acționarilor.

CAPITOLUL VI

Gestiunea societății comerciale

ARTICOLUL 19

Comisia de cenzori

Gestiunea societății comerciale este controlată de acționari și de comisia de cenzori formată din trei membri care trebuie să fie acționari, cu excepția cenzorilor contabili. Cenzorii se aleg de adunarea generală a acționarilor.

În perioada în care statul este acționar unic, cenzorii sunt reprezentanți ai Ministerului Finanțelor.

Adunarea generală alege, de asemenea, același număr de cenzori supleanți care vor înlocui, în condițiile legii, pe cenzorii titulari.

Pentru a putea exercita dreptul de control, acționarilor li se pot prezenta, la cerere, date cu privire la activitatea societății comerciale, situația patrimoniului, a profitului și a pierderilor.

Comisia de cenzori are următoarele atribuții principale:

a) în cursul exercițiului financiar verifică gospodărirea mijloacelor fixe și a mijloacelor circulante, a portofoliului de efecte, casa și registrele de evidență contabilă și informează consiliul de administrație asupra neregulilor constatate;

b) la încheierea exercițiului financiar controlează exactitatea inventarului, a documentelor și informațiilor prezentate de consiliul de administrație asupra conturilor societății comerciale, a bilanțului și a contului de profit și pierderi, prezentând adunării generale a acționarilor un raport scris;

c) la lichidarea societății comerciale controlează operațiunile de lichidare;

d) prezintă adunării generale a acționarilor punctul său de vedere, la propunerile de reducere a capitalului social sau de modificare a statutului și a obiectului de activitate al societății comerciale.

Comisia de cenzori se întrunește la sediul societății comerciale și ia decizii în unanimitate. Dacă nu se realizează unanimitatea, raportul cu divergențe se înaintează adunării generale a acționarilor.

Comisia de cenzori poate convoca adunarea generală extraordinară a acționarilor, dacă aceasta nu a fost convocată de către consiliul de administrație, în cazul în care capitalul social s-a diminuat cu mai mult de 10% timp de 2 ani consecutivi (cu excepția primilor 2 ani de la constituirea societății comerciale) sau de câte ori consideră necesar pentru alte situații privind încălcarea dispozițiilor legale și statutare.

Atribuțiile și modul de funcționare a comisiei de cenzori, precum și drepturile și obligațiile cenzorilor se completează cu dispozițiile legale în acest domeniu.

Cenzorii și cenzorii supleanți se numesc pe o perioadă de maximum 3 ani și pot fi realeși; numărul cenzorilor trebuie să fie impar.

Sunt incompatibile cu calitatea de cenzor persoanele care intră sub incidența art. 17 penultimul alineat din prezentul statut, precum și cei care sunt rude sau afini până la gradul al patrulea, soții sau soțiile administratorilor, cei care primesc, sub orice formă pentru alte funcții decât aceea de cenzor, un salariu sau o remunerație de la administratori sau de la societatea comercială.

CAPITOLUL VII

Activitatea societății comerciale

ARTICOLUL 20

Exercițiul financiar

Exercițiul financiar începe la 1 ianuarie și se încheie la 31 decembrie ale fiecărui an. Primul exercițiu financiar începe la data constituirii societății comerciale.

ARTICOLUL 21

Personalul societății comerciale

Personalul de conducere al societății comerciale și cenzorii sunt aleși de adunarea generală a acționarilor. În perioada cât statul este acționar unic, personalul de condu-

cere și cenzorii vor fi numiți de împuterniciții mandatați să reprezinte interesele capitalului de stat.

Restul personalului este angajat de către consiliul de administrație sau de către directorul general al societății comerciale.

Salarizarea se face conform legislației în vigoare.

Plata salariilor, a impozitelor pe acestea și a cotei pentru asigurările sociale de stat se va face potrivit legii.

Drepturile și obligațiile personalului societății comerciale sunt stabilite de către consiliul de administrație sau de către directorul general al acesteia.

ARTICOLUL 22

Amortizarea activelor corporale și necorporale din patrimoniul societății comerciale se va calcula potrivit reglementărilor legale.

ARTICOLUL 23

Evidența contabilă și bilanțul contabil

Societatea comercială va organiza și va conduce contabilitatea în conformitate cu reglementările legale și va întocmi bilanțul contabil și contul de profit și pierderi, cu respectarea normelor metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor.

ARTICOLUL 24

Calculul și repartizarea profitului

Profitul societății comerciale se stabilește pe baza bilanțului contabil aprobat de adunarea generală a acționarilor. Profitul impozabil se stabilește în condițiile legii.

Profitul societății comerciale rămas după plata impozitului pe profit se va repartiza conform dispozițiilor legale în vigoare.

Societatea comercială își constituie fond de rezervă și alte fonduri în condițiile legii.

Plata dividendelor convenite acționarilor se face de către societatea comercială, în condițiile legii, după aprobarea bilanțului contabil de către adunarea generală a acționarilor.

În cazul înregistrării de pierderi, adunarea generală a acționarilor va analiza cauzele și va hotărî în consecință.

Suportarea pierderilor de către acționari se va face proporțional cu aportul la capitalul social și în limita capitalului subscris.

ARTICOLUL 25

Registrele societății comerciale

Societatea comercială ține registrele prevăzute de lege.

CAPITOLUL VIII

Modificarea formei juridice, dizolvarea, lichidarea, litigii

ARTICOLUL 26

Modificarea formei juridice

Societatea comercială va putea fi transformată în altă formă de societate prin hotărârea adunării generale a acționarilor.

În perioada în care statul este acționar unic, transformarea formei juridice a societății comerciale se va putea face numai cu aprobarea împuterniciților mandatați să reprezinte interesele capitalului de stat.

Noua societate comercială va îndeplini formalitățile legale de înregistrare și de publicitate, cerute la înființarea societăților comerciale.

ARTICOLUL 27

Dizolvarea societății comerciale

Următoarele situații duc la dizolvarea societății comerciale:

- imposibilitatea realizării obiectului de activitate;
- falimentul;
- pierderea unei jumătăți din capitalul social, după ce s-a consumat fondul de rezervă, dacă adunarea generală a acționarilor nu decide completarea capitalului social sau reducerea lui la suma rămasă;
- numărul de acționari va fi redus sub 5, mai mult de 6 luni;
- la cererea oricărui acționar, dacă împrejurările de forță majoră și consecințele lor durează mai mult de 8 luni, iar adunarea generală a acționarilor constată că funcționarea societății comerciale nu mai este posibilă;
- în orice alte situații, pe baza hotărârii adunării generale a acționarilor, luată în unanimitate.

Dizolvarea societății comerciale trebuie să fie înscrisă la Registrul comerțului și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

ARTICOLUL 28

Lichidarea societății comerciale

În caz de dizolvare, societatea comercială va fi lichidată. Lichidarea societății comerciale și repartiția patrimoniului se fac în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

ARTICOLUL 29

Litigii

Litigiile de orice fel apărute între societăți comerciale și persoane fizice sau juridice sunt de competența instanțelor judecătorești de drept comun.

Pentru soluționarea litigiilor se poate apela și la arbitraj.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale

ARTICOLUL 30

Prevederile prezentului statut se completează cu dispozițiile legale referitoare la societățile comerciale cu capital de stat, ale Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale Codului comercial.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 642/1994
privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Structura organizatorică a Ministerului Culturii va cuprinde, ca direcție specializată în subordinea ministrului culturii, Direcția pentru organizarea Festivalului și Concursului Internațional „George Enescu”.

Art. 2. — Atribuțiile specifice ale direcției prevăzute la art. 1 și încadrarea acesteia cu personal de specialitate se aprobă prin ordin al ministrului culturii, în limita numărului de posturi existent.

Art. 3. — Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 642/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 30 august 1995, se completează cu Direcția pentru organizarea Festivalului și Concursului Internațional „George Enescu”, în subordinea nemijlocită a ministrului culturii.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministrul culturii,
Grigore Zanc

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Dan Mircea Popescu

București, 25 noiembrie 1996.
Nr. 1.323.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 335.01.11/4028.